

som beskyttende omkring ham. „Du maa ikke sidde her alene. For iaften maa du lade Arbejdet hvile. Hvad skulde det ogsaa hjælpe til? Du vil ikke komme bort fra de triste Tanker, saa længe du sidder her for dig selv.“

„Vil du da blive hos mig?“

„Nej — ikke idag, — og ikke her,“ sagde hun rødmende. „Her er saa uhyggeligt. Men du skal tage hjem med mig — hører du? Og blive der inat. Du veed, Gæstekamrene hjemme staar altid parate. Du vil ikke gøre mindste Ulejlighed, og Fader og Moder vil sætte Pris paa, at du selv meddeler dem din Moders Død. Det synes jeg ogsaa, du skylder dem. Kom! — Kom, Per! — Imorgen vil vi saa gaa en lang Tur sammen i Skoven og glemme alle vore Sorger!“

* * *

Det var til et prægtigt Solskinsvejr, at Jakobe og Per den næste Dag vaagnede derude paa „Skovbakken“. Klokken var temmelig mange, da de mødtes ved Tebordet nede i Spisestuen; og efter et hastigt Maaltid forsvandt de straks Arm i Arm ned i Haven. Der var ingen af dem, der havde kunnet falde i Søvn den foregaaende Aften. Bevidstheden om at være hinanden saa nær holdt dem begge vaagne i den lyse Foraarsnat. Tilsidst havde de da ogsaa fundet hinanden, mens de andre i Huset sov. I et Par stille Timer havde de ved hinandens Side søgt den forønskede Glemsel for deres Sorger.

Nu spaserede de der i den lysegrønne Have, hvor det dryppede af Dug fra Kviste og Blade. I Formiddagstimerne, naar hele Familien undtagen Fru Lea var taget ind til Kontorerne og Skolerne